

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **D. F. L.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Marcelem Kmetěm
sídlem Na příkopě 857/18, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonnými zásahy žalované spočívajícími ve výzvě k provedení a v následném provedení identifikačních úkonů u žalobce dne 3. 3. 2025 a dále také v uchovávání takto získaných osobních údajů

takto:

- I. Zásah žalované z 3. 3. 2025 spočívající ve výzvě k podrobení se odběru biologického materiálu a následném provedení identifikačního úkonu (bukálního stěru) podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (zákon o policii), v řízení vedeném u žalované pod sp. zn. KRPA-225353/TČ-2024-001273, za účelem zařazení a uchovávání osobních údajů žalobce v databázích Policie České republiky, byl nezákonný.
- II. Žalované se přikazuje, aby obnovila stav před provedením bukálního stěru a zajistila likvidaci identifikačních údajů žalobce, konkrétně vzorků DNA a profilu DNA

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

získaných v souvislosti s jí provedeným bukálním stěrem dne 3. 3. 2025, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud posuzoval otázku, zda se žalovaná (dále též policie) dopustila nezákonného zásahu tím, že žalobce nejprve vyzvala k podrobení se identifikačnímu úkonu spočívajícímu v odběru biologického materiálu z úst (bukální stěr) a následně bukální stěr u něj provedla. Žalobce se domnívá, že tyto úkony podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii byly nezákonné. Za nezákonné považuje také uchovávání takto získaných vzorků a osobních údajů (profilu DNA) v databázích Policie ČR.

II. Podání stran

2. Žalobce *v žalobě* uvedl, že se 3. 3. 2025 v 10:05 hod. po předchozí domluvě dostavil se svým právním zástupcem na policejní oddělení v ulici Sokolská 12 k výsledku v trestní věci, v níž policie vedla trestní stíhání proti jeho osobě. Při výsledku využil své právo nevypovídat. Bezprostředně po skončení výsledku, kolem 10:20 hod., policisté vyzvali žalobce k poskytnutí osobních údajů a identifikačních materiálů pro databázi FODAGEN, a to na jiném policejním oddělení na adrese Karlovo náměstí 7 v Praze. Žalobce tam dobrovolně dorazil kolem 10:45 hod. Následně dobrovolně poskytl některé identifikační údaje.
3. Když policie v 11:05 hod. požádala žalobce o odběr DNA výtěrem z úst, žalobce tuto žádost odmítl. Takový postup považoval za nelegální a nelegitimní vzhledem k povaze jeho trestní věci. Policista provádějící sběr dat mu sdělil, že ho k poskytnutí DNA může přimět za pomoci donucovacích prostředků. Následovala vyhrocená komunikace, které se účastnil také právní zástupce žalobce a další čtyři policisté. Pod tímto nátlakem žalobce odevzdal biologický materiál kolem 11:45 hod.
4. Žalobce nepopíral, že policie formálně splnila zákonnou podmínku podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Ostatně jej obvinila z úmyslného trestného činu. Policie však nesmí provádět identifikační úkony mechanicky. Žalobce zdůraznil, že policie musí vždy posoudit proporcionalitu zásahu do jeho práva na informační sebeurčení a přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu, v tomto smyslu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS).
5. Trestní stíhání proti žalobci vzniklo výlučně v souvislosti se sporem o výživné s matkou nezletilých dětí, jehož základem jsou podle něj neúplná a zavádějící trestní oznámení. Žalobce je dosud bezúhonnou osobou. Před zahájením trestního stíhání plně spolupracoval s policií, dobrovolně se dostavil k podání vysvětlení a předložil rozsáhlé důkazy o tom, že vysoké výživné dlouhodobě platil. Povaha trestného činu zanedbání povinné výživy, který se týká čistě finanční povinnosti a nevykazuje žádné prvky agresivity či zvýšené nebezpečnosti, vylučuje potřebu jakéhokoli razantního postupu policie, natož automatický odběr DNA.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Trestní stíhání se týkalo údajného neplacení výživného po dobu jednotek měsíců, což je na samé hraně pro naplnění minimálních znaků skutkové podstaty. Ze spisu plyne, že žalobce výživné řádně hradil i nadále. Uvedl, že policie původně věc odložila jako občanskoprávní spor. Teprve po stížnosti poškozené a zásahu státní zástupkyně policie sdělila žalobci obvinění. Z těchto důvodů žalobce tvrdí, že policie neměla důvod automaticky sbírat jeho identifikační údaje (profil DNA). Její postup považuje za nepřiměřený a neodůvodněný zásah do svého práva na informační sebeurčení.
7. *Podáním z 31. 3. 2025* žalobce doplnil důkazní návrh, konkrétně vyrozumění ředitele obvodního ředitelství Policie Praha II o vyřízení jeho stížnosti na postup policie. Poukázal na to, že se mu ředitel omluvil za postup policie z 3. 3. 2025.
8. V *podání z 10. 4. 2025* žalobce sdělil, že státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 usnesením z 8. 4. 2025 (usnesení z 8. 4. 2025) zrušila usnesení policie o zahájení trestního stíhání žalobce. Konstatovala, že věc je třeba odložit.
9. *Žalovaná ve vyjádření z 25. 4. 2025* nejdříve rozsáhle citovala z usnesení o odložení věci z 14. 4. 2025. Zmínila také, že toto usnesení vychází i ze skutečností, které neznala ke dni provedení žalobou napadeného úkonu. Dle žalované okolnosti uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání ji opravňovaly k provedení identifikačních úkonů podle § 63 až § 65 zákona o policii. Nelze přihlídnout k tomu, že trestní věc žalobce nakonec byla odložena.
10. Dále žalovaná uvedla, že žalobce zdůraznil, že údajně řádně platil výživné, avšak z jeho výpovědi nevyplývá žádná snaha zajistit si příjem. Z vlastní iniciativy opustil práci, je nezaměstnaný, bez podpory a bez úspor. Policie oprávněně zohlednila nejasný způsob jeho obživy i to, že odmítl odpovědět na otázky o příjmech. Žalovaná odmítla tvrzení o šikaně či zneužití pravomoci a zdůraznila, že postupovala v mezích zákona. Podle ní žalobce bagatelizuje neplacení výživného a jeho námitka o „zvýšené míře razance“ je nedůvodná. Identifikační úkony nepředstavují razantní zásah. V této souvislosti odkázala na nález Ústavního soudu. Jestliže se žalobce dostavil na služebnu za účelem podání vysvětlení, plnil pouze svou zákonnou povinnost. Důkazy předložil žalobce pouze na svou obranu a ve svém vlastním zájmu, což podle žalované nijak neprokazuje snahu uhradit dlužné výživné. Policie tak dostatečně hodnotila osobu žalobce, charakter trestné činnosti a rovněž indicie, které by mohly naznačovat, že by se mohl někdy v budoucnu dopustit podobného či jiného protiprávního jednání s charakterem trestného činu.
11. Žalovaná se domnívá, že není pasivně legitimována v části žaloby, v níž se žalobce po ní domáhá uložení povinnosti odstranit následky jejího zásahu a zlikvidovat identifikační údaje. Těmito údaji nedisponuje. Jejich správcem je Policejní prezidium ČR. Uvedla, že žalobce má nejprve využít postup podle zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (zákon o zpracování osobních údajů), tedy požádat o výmaz osobních údajů. Z těchto důvodů žalovaná považuje žalobu v části požadující likvidaci údajů za nepřipustnou.
12. Žalovaná na doplnění důkazů reagovala *replikou z 22. 5. 2025*. V ní uvedla, že usnesení z 8. 4. 2025 bylo součástí spisového materiálu. Pozdější procesní zásahy podle ní nevyvrátily skutková zjištění, která odůvodnila původní podezření. Pouze prokázaly absenci úmyslu žalobce. V době provedení napadeného úkonu podle § 65 zákona o policii disponovala dostatkem informací, aby mohla učinit závěr o tom, že žalobce páchal trestnou činnost úmyslně. Jednala v rámci svých zákonných oprávnění. Zdůraznila, že soud musí podle § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), hodnotit zákonnost zásahu ke

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

skutkovému a právnímu stavu, který zde byl v době zásahu. Připomněla, že nemá k dispozici údaje, které získala za pomoci identifikačních úkonů, protože ty spravuje Policejní prezidium ČR, tedy odlišný subjekt. Odkázala na postup podle § 29 a násl. zákona o zpracování osobních údajů.

13. V *duplice* z 26. 1. 2026 žalobce v návaznosti na výzvu soudu dle § 51 s. ř. s. opětovně přiblížil samotný zásah z 3. 3. 2025. Jeho právní zástupce opakovaně upozorňoval policisty na nezákonnost a nepřiměřenost postupu. Policie přesto trvala na odběru DNA. Po jeho nesouhlasu vstoupila do místnosti skupina ozbrojených mužů v civilu, což žalobce vnímal jako zstrašující a nepřiměřené vzhledem k tomu, že věc se týkala úhrady výživného, nadto za situace, v níž úhradu podle svých slov doložil. Žalobce dále tvrdil, že policie provedla odběr bez tlumočnicka, ačkoli česky nerozumí. Policie mu bránila v kontaktu s právním zástupcem a následně po právním zástupci požadovala, aby tlumočil policejní poučení a potvrdil jeho správnost. Postup policie označil za svévolný, neboť podle něj ignorovala důkazy o zaplacení výživného. K prokázání svých tvrzení žalobce předložil audiozáznamy ze zásahu policie. Upozornil také, že zákon č. 270/2025 Sb. [pozn. soudu: tento zákon novelizoval zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (trestní zákoník)] s účinností od 1. 1. 2026 vypustil skutkovou podstatu trestného činu, pro který policie zahájila trestní stíhání, což potvrzuje nepřiměřenost zásahu i z hlediska závažnosti skutku.
14. Žalovaná *ve vyjádření* z 27. 1. 2026 zopakovala, že policie postupovala v souladu s § 65 zákona o policii. Dle judikatury může policie provést identifikační úkony i u méně závažných úmyslných trestných činů, pokud zjistila, že okolnosti případu jasně svědčí o potenciální recidivě či gradování trestné činnosti. Odběr DNA a dalších údajů odpovídá stanovisku Ústavního soudu z 30. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st. 30/10. Žalovaná dále uvedla, že postup policie je také v souladu se závěry Soudního dvora Evropské unie (SDEU) v rozsudku z 20. 11. 2025, C-57/23, *Policejní prezidium (Uchovávání biometrických a genetických údajů)*. Policie zohlednila proporcionalitu zásahu, a to s ohledem na úmyslnou povahu jednání žalobce a riziko jeho opakování. Žalovaná setrvala na předchozích podáních. Navrhla, aby soud žalobu odmítl jako nepřípustnou dle § 85 s. ř. s., případně ji zamítnul dle § 87 odst. 3 s. ř. s.
15. Podáním z 16. 2. 2026 žalobce k výzvě soudu ve shodě s žalobními body, které uplatnil již v původně podané žalobě, osvětlil, že nezákonný zásah žalované měl spočívat toliko ve výzvě k odběru a provedení odběru bukalního stěru (odběr DNA). Vysvětlil, že po žalované požaduje, aby odstranila následky takto specifikovaného zásahu a zajistila likvidaci nezákonně získaných identifikačních údajů (vzorku DNA/profilu DNA).

III. Posouzení věci

16. Soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Na okolnosti výzvy a provádění odběru identifikačních údajů pohlížel z pozice skutkového a právního stavu k 3. 3. 2025. Soud přitom zohlednil, že žalobce v jeho posledním podání vyjasnil rozpor mezi žalobními body a původně navrženým petitem (bod 15 shora). Soud proto neposuzoval zákonnost zbylých na žalobci provedených identifikačních úkonů (pořízení jeho popisu, kriminalistických fotografií a odběru daktyloskopických otisků).
17. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání. Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Přípisem z 22. 1. 2025 upozornil účastníky na pravidla obsažená v § 51 odst. 1 s. ř. s. ve znění od 1. 1. 2026. Současné jim zaslal podklady (listinné důkazní návrhy), na jejichž základě hodlal ve věci rozhodnout. Žalobce na tento přípis

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

reagoval vyjádřením z 26. 1. 2026, v němž uvedl, že úřední záznam z 3. 3. 2025 (vyjádření k FODAGEN) dle něj zamlčuje několik podstatných faktů. Popsal, jak zásah probíhal (tento popis v bodě 13 tohoto rozsudku). Neuvedl však, že by nesouhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Obdobně žalovaná ve vyjádření z 27. 1. 2026 setrvala na postoji vyjádřeném v jejích dřívějších podáních. Jakkoli vznesla dílem novou právní argumentaci (viz bod 14 tohoto rozsudku), neuvedla, že by trvala na nařízení jednání. Účastníci tedy konkludentně souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud dále uvádí, že s ohledem na důvody, které ho vedly k výrokům tohoto rozhodnutí (viz níže), nepovažoval za potřebné vyslýchat žalobce či službukonající příslušníky policie. To samé platí i o nahrávkách z 3. 3. 2025, které žalobce navrhoval k důkazu v jeho podání z 26. 1. 2026. Ani ty soud nepovažoval za potřebné k bližšímu osvětlení skutkového stavu věci.

18. Žaloba je včasná. Také je přípustná, jelikož žalobce neměl jiné prostředky ochrany, které by mohl vyčerpat (viz také níže).
19. Žaloba je důvodná.
20. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky nutno splnit kumulativně. Není-li byt' jen jediná z podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

Výzva a následné provedení identifikačních úkonů

21. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii policie může

při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.

22. Podle § 65 odst. 2 věty první zákona o policii nelze-li úkon

podle odstavce 1 pro odpor osoby provést, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Podle odst. 5 zmíněného ustanovení policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.

23. Co se týče zákonných východisek, podle § 11 písm. c) zákona o policii jsou policista a zaměstnanec policie povinni *postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob neúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.*
24. Z pohledu nynější zásahové žaloby výzva k provedení identifikačních úkonů sdílí osud zákonnosti s provedením identifikačních úkonů. Byla-li výzva k odběru bukalního stěru nezákonná, nemohl být zákonným ani provedený bukalní stěr. Soud zdůrazňuje, že odběr vzorku DNA a zpracování takto získaných osobních údajů pro účely budoucí identifikace nutně zasahují do soukromí (informačního sebeurčení) a i do tělesné integrity (byť

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v omezené míře). Výzva i následné provedení zásahu musí splňovat zákonem vymezené podmínky. Zákonost zásahu spočívajícího v provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii podmiňují jednak formální podmínky tohoto ustanovení, jednak proporcionalita potenciálního zásahu do práv identifikované osoby. Žalovaná musí vždy individuálně zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů ve vztahu ke specifickým okolnostem konkrétního případu [§ 11 písm. c) zákona o policii]. Nemůže je mechanicky provádět u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť obecně nelze připustit plošné shromažďování identifikačních údajů (rozsudky NSS z 19. 4. 2018, čj. 3 As 335/2017-33, nebo z 13. 12. 2017, čj. 1 As 13/2017-93).

25. Usnesením z 28. 5. 2025 soud přerušil nyníjší řízení, neboť NSS v řízení sp. zn. 7 As 172/2022 předložil soudnímu dvoru předběžné otázky týkající se, zjednodušeně řečeno, souladu vnitrostátní právní úpravy odběru genetických údajů za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti a jejich uchovávání se směrnicí 2016/680¹. SDEU pak v rozsudku C-57/23 odpověděl na položené předběžné otázky. V posuzované kauze postačuje poukázat na navazující rozsudek NSS z 15. 12. 2025, čj. 5 As 327/2022-48, který v jeho bodu 34 vysvětlil, že

právo České republiky upravující shromažďování, uchování a výmaz osobních údajů (včetně údajů biometrických a genetických), jak je vykládáno dostupnou a dostatečně předvídatelnou judikaturou správních soudů, stanovuje dostatečně minimální podmínky zpracování těchto osobních údajů tak, aby mohlo sloužit coby právní základ zpracování ve smyslu čl. 8 a čl. 10 směrnice 2016/680 (resp. coby jiný oprávněný důvod pro zpracování ve smyslu čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie).

26. NSS v rozsudku 5 As 327/2022 dále uvedl, že § 65 zákona o policii stanoví účel a rozsah zpracování údajů a že toto zpracování omezuje i zákon o zpracování osobních údajů. Taktéž další požadavky ohledně tohoto zpracování vymezené judikaturou jsou dostupné a předvídatelné. Připomněl, že předvídatelnost práva nemůže být absolutní, neboť bez jisté míry neurčitosti by právo nemohlo reagovat na měnící se společenskou situaci. Odkázal též na nále z 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, jímž Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části § 65 odst. 1 zákona o policii, neboť neshledal, že by toto ustanovení samo o sobě odporovalo ústavnímu pořádku.
27. Po vydání rozsudku C-57/23 soud pokračoval v řízení (usnesení z 2. 12. 2025). V této věci není mezi stranami sporu o naplnění formálních podmínek provádění identifikačních úkonů. Strany se přou o to, zda postup policie byl proporcionální jednak ve vztahu k obvinění, jemuž žalobce čelil v době odběru vzorku DNA, jednak ve vztahu k dalším tehdy známým okolnostem stran žalobce.
28. Při hodnocení obecné přiměřenosti zásahu je třeba zohlednit dosavadní trestnou činnost pachatele, typovou i individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou jej policie předvolala k provedení identifikačních úkonů, i osobu pachatele (rozsudky NSS z 18. 5. 2022, čj. 5 As 254/2019-49, z 18. 5. 2022, čj. 5 As 241/2019-46, nebo z 30. 5. 2022, čj. 4 As 27/2018-55). Jelikož smyslem odebrání identifikačních údajů je usnadnit budoucí vyšetřování jiné trestné činnosti, lze k tomuto zásahu do práv přistoupit pouze tehdy, jestliže

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 z 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Úř. věst. L 119, 4. 5. 2016, s. 89-131.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

okolnosti konkrétního případu vytváří předpoklad, že by se daná osoba mohla i v budoucnu dopouštět trestné činnosti, popř. předpoklad, že by se již dopustila jiné trestné činnosti dosud nevyšetřené a v budoucnu potenciálně vyšetřované (rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci z 20. 2. 2024, čj. 65 A 91/2023-61). Pro posouzení věci není důležitým žalovanou prezentované obecné a poněkud předsudečné tvrzení o tom, že žalobce spadá do věkové kategorie, z níž se dle dostupné a volně přístupné statistiky rekrutuje nejvíce pachatelů protiprávního jednání.

29. Žalovaná dostatečně neodůvodnila přiměřenost odběru vzorku DNA ani ve výzvě, ani při provádění odběru. Z předloženého spisu nelze dovodit, proč vlastně policie postupovala dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Žádost o provedení identifikačních úkonů z 3. 3. 2025 toliko konkretizuje, které identifikační úkony má specialista policie u žalobce provést, ovšem bez zdůvodnění. Jakkoli by bylo vhodné již ve výzvě uvádět konkrétní důvody, pro které je nezbytné provést ty které identifikační úkony, soud nepřičítal žalované k tíži, že tak v tomto případě neučinila. Policejní výzva není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Nelze očekávat, že vždy bude obsahovat stejně bytelné odůvodnění, na jakém by mělo stát správní rozhodnutí. NSS opakuje, že v řízení o zásahové žalobě správní soudy nemají – na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí – funkci toliko přezkumnou, ale též nalézací. Bylo tedy na soudu, aby se v případě uplatnění jakékoliv námitky směřující k přiměřenosti provedení identifikačních úkonů touto otázkou zabýval (viz již cit. rozsudek 3 As 335/2017, bod 25). Žalovaná přitom měla možnost, aby svůj postup „dovysvětlila“ v řízení před soudem a nabídla další informace pro posouzení proporcionality jejího zásahu (viz např. rozsudek NSS z 28. 11. 2022, čj. 10 As 300/2022-20, bod 12).
30. Žalovaná se bránila mj. za pomoci citací z úředního záznamu zasahující policistky. Zdůrazňovala, že žalobce si nakonec nechal odebrat biologický vzorek z úst (bukální stěr) dobrovolně. K tomu soud podotýká, že z žádosti o provedení identifikačních úkonů vyplývá, že žalovaná poučila žalobce podle § 65 odst. 2 zákona o policii. Dle tohoto ustanovení nelze-li úkon podle odstavce 1 pro odpor osoby provést, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Donucující povaha tohoto poučení, tj. konkrétně vyjádřená hrozba pro případ nepodrobení se identifikačním úkonům, pak vylučuje dobrovolnost na straně žalobce (již cit rozsudek 65 A 91/2023). Za těchto okolností lze uvažovat pouze o „domnělé“, „falešné“ či „vynucené“ dobrovolnosti.
31. Soud za těchto okolností zkoumal, zda výzva a provedení bukálního stěru byly vhodné, nutné a přiměřené ve vztahu k obvinění z přečinu, kterého se dle tehdejších zjištění policie, tzn. k 3. 3. 2025, měl žalobce dopustit. Přitom zohlednil mj. dosavadní trestnou činnost žalobce, typovou i individuální závažnost trestné činnosti a nakonec i osobu pachatele. Soud nepochybuje, že provedení bukálního stěru je *vhodným* nástrojem, který slouží policii k předcházení či k objasňování trestné činnosti. V prvním kritériu zásah žalované obstál. Poté, co zvážil skutečnosti plynoucí z předloženého spisu a z vyjádření žalované, soud ovšem zjistil, že zásah spočívající ve výzvě a následném provedení bukálního stěru nebyl ani *nutný*, ani *přiměřený*. Z níže uvedených důvodů policie nepotřebovala získat žalobcův profil DNA.
32. Z předloženého spisu vyplývá, že žalobce dosud nebyl trestán. Byl a je trestně bezúhonný. Co se týče typové závažnosti trestné činnosti, žalobce se měl dle usnesení o zahájení trestního stíhání dopustit trestného činu dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku (zanedbání povinné výživy), za který mohl být potrestán odnětím svobody až na jeden rok. Trestné Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

činy lze dle jejich typové závažnosti dělit na přečiny (§ 14 odst. 2 trestního zákoníku), zločiny (§ 14 odst. 3 část před středníkem trestního zákoníku) a zvlášť závažné zločiny (§ 14 odst. 3 část za středníkem trestního zákoníku). Přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Policie obvinila žalobce z přečinu, který s ohledem na horní hranici sazby trestu odnětí svobody spadá spíše do skupiny skutkových podstat s typově menší závažností. O nižší typové závažnosti skutků spadajících pod tuto skutkovou podstatu svědčí i to, že základní skutková podstata (§ 196 odst. 1 trestního zákoníku) již od 1. 1. 2026 není trestným činem. Zákonodárce dekriminalizoval skutky, které se do konce roku 2025 posuzovaly jako zanedbání povinné výživy v prvním odstavci § 196 trestního zákoníku. Není přitom až tak podstatné, že o této skutečnosti (tedy budoucí dekriminalizaci) žalovaná nemohla v době provedení zásahu vědět. U výzvy a při následném provádění identifikačních úkonů je vždy stěžejní posoudit, jakou závažností ten který trestný čin „objektivně“ oplývá. V obecné rovině to u trestných činů lze zjistit zejména z toho, jaký trest lze za trestný čin uložit, a dále z horní hranice sazby trestů. Policie by neměla opomínat ani soudobé diskuse o dekriminalizaci některých skutkových podstat, jak tomu bylo i v nynějším případě.

33. Při posuzování individuální závažnosti skutku, z něhož byl žalobce obviněn, soud vycházel z usnesení o zahájení trestního stíhání. Z něj vyplývá, že žalobce se měl trestného činu dopustit tím, že nejméně od prosince 2023 do června 2024 úmyslně řádně nepřispíval na výživu svých dvou nezletilých dětí. Žalobce tedy neměl přispívat na výživu v době sedmi měsíců. Soud si je vědom, že usnesení obsahuje slovo „nejméně“. Tehdy tudíž nebylo možné vyloučit, že žalobce nepřispíval i po delší období. Přesto se soud domnívá, že policie mohla vycházet toliko z časového úseku 7 měsíců, kterou policejní orgán v usnesení o zahájení trestního stíhání podepřel konkrétními skutkovými okolnostmi. Vzhledem k tomu, že o trestný čin se ve smyslu § 196 odst. 1 trestního zákoníku ve znění do konce roku 2025 jednalo při neplnění vyživovací povinnosti *po dobu delší než čtyři měsíce*, v případě žalobce nešlo o dobu, která by tyto čtyři měsíce významným způsobem překračovala. Soud shledal, že i individuální závažnost domnělé trestné činnosti byla spíše nižší.
34. S ohledem na trestní bezúhonnost žalobce, nízkou typovou závažnost i nižší individuální závažnost trestné činnosti žalobce by musely postup dle § 65 zákona o policii odůvodňovat velmi závažné okolnosti stran osoby žalobce. Takové okolnosti však soud neshledal a nic takového neoznačila ani žalovaná.
35. Žalovaná v poměrně rozsáhlém vyjádření k žalobě (18 stran) na několika stránkách citovala z usnesení o odložení věci z 14. 4. 2025. Tuto citaci zakončila tím, že v usnesení o odložení věci policejní orgán vyhodnotil další důkazy, které zjevně svědčily ve prospěch žalobce. Soudu není zřejmé, proč žalovaná místo sáhodlouhých citací z usnesení o odložení věci ve svém vyjádření nepoukázala na konkrétní pasáže z usnesení o zahájení trestního stíhání, které tehdy mohly představovat zákonný podklad pro výzvu a provedení odběru vzorku DNA. Soud přitom v této kauze neshledal takové důvody, které by mohly ospravedlnit relativně razantní postup žalované vůči žalobci. Takové důvody neobsahovaly ani usnesení o zahájení trestního stíhání, ani usnesení o odložení věci.
36. V reakci na konkrétní pasáže žaloby žalovaná částečně osvětlila důvody, kvůli kterým se domnívala, že by se žalobce trestného jednání mohl dopustit i v budoucnu. Žalovaná tyto obavy založila na tom, že žalobce je nezaměstnaný, evidovaný u příslušného úřadu práce, nemá ani úspory a nepobírá příspěvek v nezaměstnanosti. Žalobce dle ní taktéž neodpověděl Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

na otázky ohledně svého zdroje příjmu, neexistence zaměstnání apod. Tyto okolnosti dle žalované zpochybňovaly jeho možnosti zajistit si obživu, a to přinejmenším pro účely zaplacení dluhu na splatném výživném.

37. Úvahy žalované o možném budoucím páčání trestné činnosti žalobcem je potřeba rozdělit na dvě podskupiny, a to:
- a. reálné obavy, že by žalobce v budoucnu mohl páchat *jinou* trestnou činnost, než ze které byl obviněn;
 - b. reálné obavy, že by se žalobce v budoucnu mohl dopustit *stejně* trestné činnosti, ze které ho policie obvinila, tedy zjednodušeně řečeno (opět) neplatit výživné.
38. Jde-li o první skupinu (a.), soud má za to, že za pomoci obecných, resp. nekonkrétních náznaků o „složitější“ životní či ekonomické situaci nelze dovodit, že by se žalobce v budoucnu mohl či měl dopustit *jiné* trestné činnosti, než ze které ho obvinila policie. Do obtížné finanční situace se dostalo a dostává mnoho osob. Pouze malá část z nich jen a pouze kvůli tomu spáchala trestný čin. U žalobce přitom nic konkrétního nenásvědčuje obavě, že by se jiné trestné činnosti mohl či měl dopustit v dohledné budoucnosti. Závažný zásah do osobní integrity nelze odůvodnit obecnou představou o tom, že člověk ve finanční tísní může spáchat další trestnou činnost. V tomto ohledu soud připomíná již zmíněnou trestní bezúhonnost žalobce.
39. Druhá skupina obav (b.) již není tak odtržená od reality. Policie žalobce obvinila z úmyslného neplacení výživného. Nedostatek stálého příjmu za současného nevysvětlení, jak žalobce plánuje tento nedostatek řešit, mohla u žalované vzbudit konkrétní obavy, že by se žalobce mohl dopouštět této trestné činnosti i v budoucnu. Přesto však soud neshledal, že shora uvedené skutečnosti mohly odůvodnit provedení odběru vzorku DNA dle § 65 zákona o policii.
40. Předně soud poukazuje na to, že z žádné z dalších okolností, kterými se soud již zabýval (trestní bezúhonnost, typová i individuální závažnost trestného činu), nevyplývá, že by odběr vzorku DNA byl namístě. Jak soud již předdeslal, za skutkové situace této kauzy by musely být důvody vypovídající o osobě žalobce velmi závažné a konkrétní, aby takový postup odůvodnily. Jeho nejasná ekonomická situace není okolností, která by bez dalšího „převažovala“ nad dalšími specifiky, které postup žalované vylučovaly. Proto soud míní, že zde neexistovala natolik silná obava, že by se žalobce mohl opět dopustit trestného činu, která by bez dalšího činila zákonnými jednak výzvu, jednak následné vynucené provedení bukálního stěru.
41. V úvahu je pak třeba také vzít povahu skutkové podstaty trestného činu, z něhož policie obvinila žalobce [např. rozsudek NSS z 18. 5. 2022, čj. 5 As 241/2019-46, a jeho hodnocení u přečinu porušení autorských práv, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 270 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákoníku]. V nynějším případě jde o trestný čin, kterého se může dopustit pouze speciální subjekt – tedy osoba, která má určité specifické vlastnosti. V tomto případě osoba, která má vůči konkrétním nezletilým vyživovací povinnost. Nelze pomíjet, že se nejedná o trestný čin, který by páchal jakýkoli „obecný“ subjekt, a tedy trestný čin, který, zjednodušeně řečeno, může spáchat kdokoli. Pokud by se totiž žalobce dopustil opětovně trestného činu stejné skutkové podstaty, soud si nedovede představit, jak by mohly vzniknout pochybnosti o tom, kdo jej spáchal, resp. že by k jeho identifikaci byl nutný jeho profil DNA. Tato skutečnost ztlačuje potřebu Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

bukálního stěru dle § 65 zákona o policii. Odběr vzorků DNA policie provádí toliko pro účely budoucí identifikace, která je však u tohoto trestného činu *de facto* obsoletní. I pokud by policie měla důvodné podezření, že žalobce se může dopustit recidivy stejného trestného činu, povaha skutkové podstaty tohoto trestného činu značně oslabuje (pokud zcela nevylučuje) potřebu provést tak razantní úkon dle § 65 zákona o policii, jakým je odběr vzorku žalobcova DNA.

42. Žalovaná taktéž naznačila, že postupovala dle § 65 zákona o policii, neboť by v budoucnu mohla vzniknout potřeba „*po žalobci pátrat nebo jinak ho vytěžovat z hlediska dalšího kontaktu s policií ČR*“. Z ničeho však nevyplývá, že by žalobce měl v úmyslu se jakkoliv skrývat či s policií nespolupracovat. Jistě, když se žalobce dostavil na policejní služebnu za účelem podání vysvětlení, plnil tím pouze svou zákonnou povinnost, jak správně uvedla žalovaná. Z toho taktéž implicitně vyplývá, že se této ani jiné povinnosti nevyhýbal. Z ničeho nelze racionálně dovodit, že by své povinnosti vůči policii neplnil, nebo že by – jinak než údajným neplacením výživného – nerespektoval právní řád. Naopak, soud zdůrazňuje, že žalobce má v ČR nezletilé děti, a jak sám řekl, opustil lukrativně placené zaměstnání v USA, aby jim byl blíže. To mělo být minimálně indicií, že se žalobce neplánuje od dětí „odstříhnout“. Žalovaná tuto důležitou okolnost vůbec nezohlednila. Místo toho svůj postup zakládala také na hypotetických obavách o možném vyhýbání se povinností spojeným s trestním řízením, případně na tom, že žalobce je cizinec, má určité zázemí i mimo ČR a je u něj vyšší možnost přestěhování do zahraničí. Soud vyhodnotil tyto úvahy žalované jako neurčité spekulace bez návaznosti na konkrétní „širší“ okolnosti nynějšího případu. Nadto je jasné, že by pro žalovanou akcentované účely plně postačovaly zbylé identifikační úkony (popis, kriminalistické fotky a daktyloskopické otisky).
43. Soud se domnívá, že žalovaná si neuvědomovala, že přiměřenost bukálního stěru musí hodnotit ve světle všech podstatných okolností. Nelze „vyzobávat“ jednotlivosti ze skutkového celku a na nich demonstrovat, že zásah byl potřebný a přiměřený. Takto nelze ani přistupovat k judikatuře. Například ve vyjádření z 27. 1. 2026 žalovaná odkázala na již cit. rozsudek 5 As 254/2019, aby jím podpořila svůj názor, že oprávněnost jejího postupu odůvodňovala též obava z možné recidivy na straně žalobce. Žalovaná zdůrazňovala, že „*právě sílu podezření je nutno interpretovat v kontextu ostatních okolností, a přistoupit k získání osobních údajů od usvědčeného pachatele tak lze i v případě méně závažných činů*“. NSS však v tomto rozsudku jednak zdůraznil *kontext ostatních okolností*, kterému se soud věnoval výše, a dále pak uvedl, že „*přistoupit k získání osobních údajů od usvědčeného pachatele tak lze i v případě méně závažných činů*“ (zdůraznění provedl soud). I s ohledem na tento judikát žalovaná zdůrazňovala, že úkony dle § 65 zákona o policii může realizovat i u méně závažných trestných činů. Pominula však, že NSS se vysloveně zabýval situací u usvědčeného pachatele. Soud tím rozhodně nezamýšlí konstatovat, že u méně závažných trestných činů nikdy nelze využít úkonů dle § 65 zákona o policii, jde-li pouze o podezřelého či obviněného (srov. např. rozsudek NSS z 30. 1. 2026, čj. 5 As 161/2022-30, který v bodě 30 připouští identifikační úkony „u *některých* osob podezřelých či obviněných z úmyslného trestného činu“). Obavy z možné recidivy by však musely odůvodňovat jiné závažné okolnosti. Takové obavy však žalovaná v daném případě neuvedla a neseznal je ani soud.
44. Žalovaná v této souvislosti odkazovala na také na rozsudek Městského soudu v Praze z 25. 9. 2018, čj. 3 A 104/2018-36. S ohledem na jí zvolenou citaci z tohoto rozsudku je patrné, že zamýšlela poukázat na to, že pro provedení úkonů dle § 65 zákona o policii není podstatné,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jestli byl žalobce v minulosti trestán či jestli policie na základě odebrání vzorků pachatele trestného činu v budoucnosti ztotožní, či nikoliv. Tyto závěry žalovaná vztáhla i na posuzovaný případ. Oproti nyní posuzovanému případu však zdejší soud v rozsudku 3 A 104/2018 řešil případ, v němž šlo o obvinění tehdejšího žalobce ze zvlášť závažného zločinu. Typová závažnost trestného činu tedy zjevně neodpovídala nyní posuzovanému případu.

45. Dle soudu žalovaná rezignovala na řádné zhodnocení reálné potřeby profilu žalobcovy DNA a nezabývala se ani vlastní (v užším smyslu) přiměřeností jejího postupu. Eklekticky pracovala s judikaturou, pokud nedostatečně přihlížela k odlišným skutkovým okolnostem, za kterých vydaly soudy ten který jí odkazovaný rozsudek [např. rozsudek Městského soudu v Praze z 9. 1. 2018, čj. 11 A 2/2017-69, a na něj navazující rozsudek NSS z 30. 5. 2022, čj. 4 As 27/2018-60, se zabývaly identifikačními úkony u pachatele, který byl podezřelý ze spáchání trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1 a 4 písm. d) trestního zákoníku]. Soud míní, že z rozsudku NSS z 18. 5. 2022, čj. 5 As 254/2019-49, bod 36, nelze dovozovat *bianco* šek na provádění nejinvazivnějších identifikačních úkonů u osob, kterým policie sdělila obvinění, jak činila žalovaná.
46. Soud uzavírá, že výzva ani provedení bukalního stěru neobstály již jen v druhém kroku testu proporcionality, jelikož žalobcův profil DNA nebyl pro účely další práce policie potřebný.

Likvidace nezákonně získaných identifikačních údajů

47. Žalovaná upozorňovala, že není pasivně legitimována v části žaloby, v níž se žalobce domáhá odstranění následků nezákonného zásahu. Identifikační údaje žalovaná po odběru předává Policejnímu prezidiu ČR jako jejich správci. Žalobce se dle ní může domáhat výmazu těchto údajů postupem podle § 29 zákona o zpracování osobních údajů, který mu umožňuje žádat o opravu, omezení či výmaz. Žalovaná rozsáhle citovala usnesení Městského soudu v Praze z 23. 2. 2022, čj. 9 A 5/2020-135. V něm zdejší soud s odkazem na § 85 s. ř. s zdůraznil, že zásahová žaloba je subsidiární vůči jiným prostředkům právní ochrany. Jinými slovy ji subjekt nemůže podat, pokud se může domáhat nápravy jiným způsobem. Žalovaná se domnívá, že žalobce měl nejprve využít postupu podle již zmíněného § 29 zákona o zpracování osobních údajů, a to u správce údajů (Policejního prezidia ČR) a teprve proti případnému negativnímu rozhodnutí podat žalobu dle § 65 s. ř. s. Zásahová žaloba je dle ní nepřipustná.
48. Dlužno dodat, že usnesení 9 A 5/2020 vychází ze starších závěrů rozsudku Krajského soudu v Plzni z 16. 11. 2016, čj. 30 A 54/2016-145, proti němuž nebyla podána kasační stížnost, a rozsudku Městského soudu v Praze z 1. 6. 2020, čj. 10 A 88/2017-133 (usnesením z 16. 9. 2020, čj. 6 As 232/2020-11, NSS odmítl kasační stížnost). Konečně, odkazuje-li žalovaná v této souvislosti na rozsudek Městského soudu v Praze z 9. 1. 2018, čj. 11 A 2/2017-69, pak se NSS jeho závěrem stran likvidace identifikačních údajů vůbec nezabýval (rozsudek z 30. 5. 2022, čj. 4 As 27/2018-60, bod 39).
49. Soud nesouhlasí s tím, že by petit požadující obnovení stavu a výmaz nezákonně získaných identifikačních údajů (vzorku a profilu DNA) byl nepřipustný. Z usnesení 9 A 5/2020 a jemu předcházejících shora označených rozhodnutí sice vyplývají závěry, na které žalovaná poukázala, avšak tam prezentovaný názor ohledně pasivní legitimace a nepřipustnosti žaloby je v soudní praxi menšinový, resp. představuje ojedinělé vybočení z praxe (viz rozsudek Krajského soudu v Brně z 1. 4. 2025, čj. 31 A 66/2024-63, bod 15). Jednoznačnou podstatou nyní projednávané věci je zákonnost zásahu spočívajícího ve výzvě a v provedení bukalního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stěru. Otázka výmazu nezákonně získaných identifikačních údajů je (nejen) akcesorická k podstatě sporu označené v petitu I žaloby. Ačkoliv žalobce požaduje zajištění likvidace nezákonně získaných osobních údajů, ze žaloby je zřejmé, že samotná nezákonnost tohoto následného jednání žalované má pramenit jen a pouze z prvotní nezákonnosti spočívající ve výzvě a následném vynuceném provedení bukálního stěru. Uchovávání získaných takto získaných identifikačních údajů je tedy toliko trvající negativní důsledek primární nezákonnosti, která, jak soud vysvětlil výše, jde za žalovanou. Z ničeho nelze dovodit, že proti tomuto trvajícímu důsledku primárního zásahu by soud nemohl žalobci poskytnout ochranu v řízení o zásahové žalobě, která zpochybňuje výzvu a vlastní provedení bukálního stěru (ostatně stejně pracoval s obdobnou žalobou i NSS v rozsudku z 17. 5. 2022, čj. Nad 71/2022-88-91, bod 23). Dle § 87 odst. 2 s. ř. s. trvají-li důsledky zásahu, soud zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval a je-li to možné, aby obnovil stav před zásahem.

50. V obecné rovině lze uchovávání získaných osobních údajů jistě považovat za samostatný nezákonný postup, pokud se tvrzená nezákonnost týká toliko samotného uchovávání identifikačních údajů (tj. v situaci, kdy policie tyto zákonně získané údaje nevymazala, ač tak učinit již měla). V takovém případě soud souhlasí s některými východisky usnesení 9 A 5/2020, jelikož žalobce, který požaduje toliko výmaz údajů, má k ruce instrument spočívající v § 29 zákona o zpracování osobních údajů. Z jeho žádosti vzejde rozhodnutí, které je soudně přezkoumatelné (rozsudek NSS z 21. 11. 2025, čj. 21 As 121/2025-36). Pokud ovšem žalobce k primárnímu petitu zásahové žaloby (nezákonné výzvě a provedení identifikačních úkonů) pouze připojí sekundární petit, jímž po správním orgánu, který provedl primární zásah, požaduje obnovení původního stavu či zajištění likvidace nezákonně získaných identifikačních údajů, pak se soudu jeví poněkud komplikované, aby žalobce mohl *úspěšně* iniciovat řízení u policejního prezidia teprve v návaznosti na úspěšnou zásahovou žalobu proti primární nezákonnosti. Žalobce jistě může podat žádost dle § 29 zákona o zpracování osobních údajů i nezávisle na zásahové žalobě proti primární nezákonnosti, je však otázkou, jak podrobně by policejní prezidium řešilo předběžnou otázku spočívající v přiměřenosti těch kterých úkonů dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Odkazování žalobce na tento prostředek ochrany by jistě nesvědčilo ani zásadě dobré správy, ani by žalobci nepomohlo v tom, aby se ochrany před důsledky primární nezákonnosti domohl v reálném čase. V tomto ohledu se nynější situace nápadně podobá té, kterou řešil NSS v rozsudku z 17. 2. 2025, čj. 5 As 200/2024-35, č. 4672/2025 Sb. NSS, a tedy že zajištění vozidla počíná okamžikem, kdy je zajištěno a trvá až do jeho uvolnění. NSS konstatoval, že nelze uměle rozlišovat mezi provedením zajištění vozidla (v nynějším případě odebráním identifikačních údajů) a jeho následným zadržováním (zde uchováváním těchto údajů), jelikož vskutku nejde o dva relativně samostatné zásahy, ale o jeden trvající zásah.
51. V kontextu nynější žaloby se soud zabývá uchováváním identifikačních údajů výlučně jako důsledkem primárního zásahu. Soud přitom nepochybuje, že bukální stěr provedla žalovaná, a proto jí v tomto řízení svědčí pasivní legitimace také stran požadavku na zajištění výmazu nezákonně získaných osobních údajů žalobce (k této otázce již cit. rozsudek 31 A 66/2024). Obdobný výklad, byť implicitně, zaujaly správní soudy v recentnějších rozsudcích, než na které odkázala žalovaná. Ve skutkově podobných případech obdobně postupoval např. Krajský soud v Plzni v rozsudku z 19. 12. 2022, čj. 55 A 59/2022-113 (NSS dosud vede řízení o kasační stížnosti pod sp. zn. 6 As 14/2023). Z tohoto rozsudku plyne, že ani Krajský soud v Plzni se nedržel své původní linie judikatury nastolené v shora cit. rozsudku 30 A Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

54/2016. Dále lze poukázat na praxi Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (již cit. rozsudek 65 A 91/2023; NSS dosud vede řízení o kasační stížnosti pod sp. zn. 7 As 68/2024), a Krajského soudu v Praze (rozsudek z 4. 7. 2024, čj. 51 A 96/2023-52; žalovaná nepodala kasační stížnost), či již zmiňovaný rozsudek 31 A 66/2024 z dílny Krajského soudu v Brně (ani zde žalovaná nepodala kasační stížnost). S krajským ředitelstvím policie jako s žalovanou obdobně pracoval i Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku z 8. 3. 2018, čj. 50 A 59/2017-35. Jedná se sice o rozsudek staršího data, avšak jeho správnost potvrdil NSS rozsudkem z 17. 5. 2022, čj. 9 As 124/2018-46. Přitom pokud by NSS shledal, že krajské ředitelství policie nebylo pasivně legitimováno, respektive že žalobce nemohl podat proti němu přípustnou zásahovou žalobu, musel by na tyto vady reagovat z úřední povinnosti (obdobně z nedávné doby viz již cit. rozsudek 5 As 327/2022, který rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ve věci, kde se tehdejší žalobce také domáhal výmazu nezákonně získaných osobních údajů). Soud nepominul, že policejní prezidium je pouze jiným útvarům Policie ČR (§ 6 zákona o policii), s nímž žalovaná musí nutně spolupracovat, jelikož spolu tvoří *jednotný* ozbrojený sbor (§ 1 téhož zákona).

52. Právě nastíněný výklad „možností obrany“ účinněji chrání veřejná subjektivní práva fyzických osob. Jakkoli soud nepominul, že mu náleží chránit jejich práva až po vyčerpání prostředků obrany (obecně § 5 s. ř. s.), jeho úlohou je zejména poskytnout účinnou a rychlou ochranu ve smyslu § 2 s. ř. s. Pokud shledal primární zásah nezákonným, a nyní by neuložil žalované obnovit stav před provedením bukalního stěru, nepřiměřeným způsobem by ztěžoval ochranu práv žalobce před veřejnou mocí. Odkaz na podání žádosti dle § 29 zákona o zpracování osobních údajů by sice mohl odstranit následky primárního nezákonného zásahu, avšak nikoliv nutně v přiměřeném časovém horizontu. Takový odkaz by nadto generoval další „zbytečné“ řízení a dále zatěžoval jak žalobce, tak policejní prezidium. Opačný postup, tedy příkaz, aby žalovaná zabezpečila likvidaci nezákonně získaných identifikačních údajů, lépe odpovídá materiální stránce práva na soudní ochranu (čl. 36 Listiny základních práv a svobod). Smyslem této úpravy není pouze umožnit žalobci, aby podal žalobu (tedy formální stránka tohoto práva), ale také toho, aby mu ochrana před nezákonnými zásahy a jejich důsledky byla poskytnuta efektivně a v přiměřeném čase. Pokud by soud v nynějším řízení neřešil následky primárního nezákonného zásahu, připustil by hypotetickou situaci, v níž by policejní prezidium, navzdory shora uvedeným závěrům, mohlo nadále evidovat nezákonně získané identifikační údaje žalobce.
53. Z výše uvedených důvodů se soud přiklonil k tomu, že žalovaná musí zabezpečit odstranění následků svého primárně nezákonného zásahu, tj. zajistit zničení nezákonně získané identifikační údaje a biologické vzorky žalobce. Soud dále upozorňuje, že proti usnesení 9 A 5/2020 podal tehdejší žalobce kasační stížnost, o níž NSS dosud nerozhodl (řízení vedeno pod sp. zn. 2 As 147/2022). Pokud žalovaná v nyní posuzovaném případě podá kasační stížnost, není vyloučeno, že závěry vyplývající z rozhodnutí ve věci 2 As 147/2022, případně také z rozhodnutí ve věcech 6 As 14/2023 či 7 As 68/2024, mohou v části týkající se výroku II tohoto rozsudku ovlivnit i eventuální kasační stížnost proti tomuto rozsudku. Vzhledem k tomu, že soud ve věci nynější zápuřčí zásahové žaloby již jednou přerušil řízení, zejména s respektem k zásadě rychlosti, v této přednostní věci již nevyčkával na závěry shora uvedených řízení. Soud si je přitom vědom, že pokud by NSS ve shora uvedených věcech dospěl k opačným závěrům než zdejší soud, může zrušit výrok II nynějšího rozsudku a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobu v této části (ve vztahu k petitu dotýkajícího se uchovávání, resp. likvidace nezákonně získaných osobních údajů žalobce) sám odmítnout pro nesplnění podmínky subsidiarity.

IV. Závěr a náklady řízení

54. Žalovaná přímo zkrátala žalobce na jeho právech (1. a 2. podmínka nezákonného zásahu) nezákonným zásahem v podobě výzvy k provedení bukálního stěru a v jeho vlastním provedení (3. podmínka), tento zásah není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti žalobci (5. podmínka). Výzva k provedení bukálního stěru i jeho samotné provedení představovaly nezákonné zásahy. Nezákonným je i důsledek tohoto zásahu spočívající v uchovávání získaných identifikačních údajů, tj. vzorků a profilu DNA. Jelikož žalovaná provedla bukální stěr a získaný vzorek vložila do příslušné databáze, soud nejen výrokem I deklaroval nezákonnost zásahu, nýbrž podle § 87 odst. 2 s. ř. s. také uložil žalované povinnost obnovit stav před provedením identifikačních údajů, tzn. zajistit likvidaci veškerých dne 3. 3. 2025 získaných údajů náležících žalobci. K tomu jí poskytl přiměřenou lhůtu.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce uspěl, žalovaná nikoliv. Náklady žalobce tvoří soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a odměna jeho zástupce za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, vyjádření z 26. 1. 2026, vyjádření z 16. 2. 2026) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud honoroval velmi stručná podání z 31. 3. 2025 a 10. 4. 2025 jako půlúkony ve smyslu § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož se svou stručností a povahou blíží právě této množině úkonů. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 4 620 Kč (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025). Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupce v paušální výši 450 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH a v tomto směru nic takového nezjistil ani soud. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 27 800 Kč (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Nesplní-li povinný (žalovaná) dobrovolně, co jí ukládají výroky vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 23. února 2026

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.